

És necessari?

ARA ÉS EL TEMPS DEL QUE MAI VA IMPORTAR ALS QUI HAN MANAT VINT ANYS. ARA ESTARIA BÉ QUE FOS L'HORA DEL QUE SÍ QUE ÉS NECESSARI.

És cert que la *vella política* està feta pols, però tampoc pensava jo que la *nova* ens duraria tan poc i què volen que els diga... em preocupa. Ciutadans ens ha perdut el vernís regenerador a la primera taula de negociació en què han coincidit amb un partit imputat per corrupció. I què em diuen de Pablo Iglesias? La veritat és que el xic ja ens anuncià en la campanya electoral que allò de la cosa trotskista era més per lligar al bar de la facultat que per a un programa de govern seriós i com Déu mana. Ara, gràcies a Ana Pastor, ja sabem que, de veritat de la bona, ell és un socialdemòcrata dels de tota la vida. Mai no s'ha vist desdenyir a tanta velocitat dues peces de roba sense ni tan sols haver entrat en la rentadora del poder. Pobres pallassets del *micolor* polític.

Malgrat aquest desencís, cal reconèixer que ací, al País dels Valencians, la veritat, a la *nova política*, no li va tan malament. Per primera vegada en la història, un Govern ha fet bo l'himne del mestre Serrano i els valencians anem tots a una veu: la de Mónica Oltra. No sé si hi ha algú més que parlar, però el que és cert és que la de Mónica és l'única veu que s'escolta a la *meseta* televisiva. No n'hi ha cap, cap ni un ni una, altre o altra política valenciana que aparega significativament a la televisió, aquest mirall trencat que forma i deforma les opinions, filies i fòbies de la hipermajoria absoluta de valencians. És cert que la vice-presidenta juga amb avantatge. Que et posen de cap i portaveu de l'oposició a Isabel Bonig no es mèrit de la líder botànica. Això, senzillament, és un regal de la Mare de Déu dels Desemparats que ha volgut tenir un detall amb qui, cada cop que el calendari assenyalava falles, tan tossudament i agosarada li ha ofrenat entre llàgrimes un ram de flors. D'altra banda, el president Puig

JOSEP MORENO

encara un calendari orgànic endimoniat que fa que, pel que sembla, l'única de les seues opinions o propostes que interessa als grans mitjans de comunicació espanyols és si ell està per donar a Pedro Sánchez aspirina o arsènic.

El cas és que tots ens hem fet il·lusions amb aquest nou temps de canvis i Governos en coalició. És cert que algunes coses van molt millor. Per començar, la població penitenciària provinent de la cosa pública valenciana sembla que s'ha estabilitzat. Alguns drets que mai no havien d'haver-se segregat tornen a estar vigents en matèria de sanitat o dependència per exemple. Malauradament, encara queda molta tasca per fer si es vol que els canvis no passen de ser un llavat de cara i suposen un canvi estructural seriós. Tot fa pensar que el conseller Marzá és un home valent i benintencionat. Sé que el

conseller Soler, el que té cura de la nostra hisenda, és un home honrat i estic convençut, molt convençut, del rigor i compromís de la consellera Salvador. Però hi ha una qüestió que la *nova política* no sembla que acabe d'entendre i que el bo de Ratatouille ja ens explicà perfectament en la seua pel·lícula: "Allò que és nou necessita amics".

Governar té més a veure amb l'esforç de generar consensos al si de la societat que es governa que amb ajustar els comptes als antics enemics que ara semblen derrotats o en discursos d'autoafirmació d'una ideologia tan minoritària que és insignificant tant a la societat valenciana com al Govern del Botànic. Entenc com a legítimes les opinions dels qui han considerat que Otegui necessita una campanya de suport a Alacant, Aldaia o Utiel, però que volen que els diga? Això és necessari? Era necessari dur la vice-presidenta del Govern a haver de desautoritzar la campanyeta en qüestió? Sincerament, no ho crec. Però sembla que algú considerava necessari espavilar la dreta valenciana socarrada pels sumaris i el pes d'una taula sobre la qual fa la becadeta Rita Barberà en la calor del mes d'agost.

Tinc la sensació que els millors aliatos de l'estratègia dels Trump-Bonig són aquells que senten una atracció magnètica pels debats tramposos, simplistes i emplastrats de demagògia en els quals la dreta valenciana ha tingut embolicada l'esquerra que ara governa. Vejam si algú explica als comunicadors de la *nova política* com d'important és entendre que hi ha un temps per a cada cosa. Ara és el temps del que mai va importar als qui han manat vint anys. Ara, estaria bé que fos l'hora del que sí que és necessari.

Consultor en comunicació